

A Magyar Köztársaság nevében !

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2011. évi december hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. évi szeptember hó 10. napján kihirdetett B.435/2009/34. számú **ítéletét megváltoztatja**, az 1 rb. lopás vétségének értékelt cselekményt 1 rb. a Btk.322.§./1/ bekezdés b./pontja szerinti kifosztás büntettének minősíti.

A vádlottat ezért és a terhére megállapított bűncselekmény miatt halmazati büntetésül 13 /Tizenhárom/ évi börtönre és 8 /nyolc/ év közügyektől eltiltásra
í t é l i .

A vádlottal szemben 9.200.- /Kilencezer-kettőszáz/ Ft vagyonekhozást rendel el.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 37.500.- /Harminchétezer-ötszáz/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2010. szeptember 10. napján kelt B.435/2009/34. szám alatti ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166.§ (1) bekezdése szerint minősülő emberölés büntettében és a Btk. 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő lopás vétségében. Ezért - halmazati büntetésül - 10 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelről, annak

lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte vádlott részére. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 1.446.502 Ft bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a vagyon elleni bűncselekményének a Btk. 322.§ (1) bekezdés b/ pontja szerint minősülő kifosztás büntetteként való értékelése és úgy a fő-, mint a mellékbüntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. Jogorvoslattel élt a vádlott és védője is. A védő az élet elleni bűncselekmény enyhébb minősítése, súlyos testi sértésként való értékelése és a büntetés enyhítése érdekében, míg a vádlott enyhítés érdekében fellebbeztek.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, helyes következtetést vont a megyei bíróság a vádlott bűnösségére is mindkét bűncselekmény vonatkozásában. Az élet elleni cselekményét törvényesen minősítette a vád keretei közt, hisz az azzal azonosan megállapított ítéleti tényállás szerint a sértett már elhunyt, amikor a vádlott a holttestet a tűzbe húzta. Ekként tehát a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény megállapítására nem kerülhetett sor és egyéb olyan további tények sem állapíthatóak meg, amelyek, az adottól eltérő minősítésre adnának okot. A vádlott vagyon elleni bűncselekményének megítélésével kapcsolatosan maga is hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság 2/1998. számú büntető jogegységi határozatára és több eseti döntésre is, melyekben a bíróságok arra mutattak rá, hogy az élet elleni bűncselekményt elkövető terhelt magatartása, amely a sértett dolgainak eltulajdonítására irányul, akkor minősül lopásnak, ha az élet elleni cselekmény időbelileg és térbelileg is elkülönül az idegen dolog elvételétől. Ellenkező esetben az adott cselekményt kifosztásként kell értékelni. Jelen ügyben vádlott a sértett életének kioltását, halálának bekövetkezését követően azonnal megkezdte a bűncselekmény nyomainak eltüntetését. Több órán keresztül fejtett ki ennek érdekében tevékenységet, majd amikor ezzel végzett, azonnal magához vette a tényállásban írt laptopot és a **sértett** pénztárcájában található pénzüsszeget. A két cselekmény egy folyamatot képez, amely bár a két cselekmény közt hosszabb idő eltelt, térben és időben nem szakadt meg. A büntetés kiszabásával kapcsolatosan a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban hivatkozott arra, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények mellett, amelyet az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor figyelembe vett, a kiszabott büntetés rendkívül enyhe, ezért indítványozta a börtönbüntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelését is. Hivatkozott arra is, hogy az ügyben a Btk. 77/B.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint vagyonekobjásként lett volna helye a meg nem térült kár összegére nézve, ezért indítványozta, hogy az ítélet tábla ennyiben is változtassa meg a megyei bíróság ítéletét és a vádlottat szemben 9.200 Ft-ra nézve vagyonekobjázást rendeljen el. Utalt végül az átiratban arra is, hogy az elsőfokú eljárás során beszerzett és fizikus szakértői vélemény elkészítéséhez felhasznált fejszenyél további sorsának kérdésében az első fokú bíróság rendelkezést nem hozott, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság e körben a megyei bíróságot hívja fel különleges eljárás lefolytatására.

A fellebbezést a védő és a vádlott is írásban indokolták. A vádlott védője ebben lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében megfogalmazott kétségeit a bizonyítással kapcsolatosan, illetve az ebből adódó minősítést illetően az élet elleni

bűncselekmény vonatkozásában. Hivatkozott arra, hogy a lefolytatott bizonyítás eredményeképpen a szakértői vélemények alapján nem volt egyértelműen megállapítható a több lehetséges halálok közül az az egy, amely a tényállás alapjául szolgálhatott volna. A megyei bíróság a három lehetséges elkövetési módozat közül a vádlotti vallomáshoz igazítható egyik variációt fogadta el. Önmagában azonban az orvosszakértői vélemények alapján nem zárható ki, hogy a sértett halála másképpen is bekövetkezhetett. Ebből adódóan vádlott bűnösségét az emberölés büntetében megállapítani nem lehet. Nem vitatta a tényállást annyiban, hogy a vádlotti vallomás szerint a vádlott két alkalommal, egyszer közepes, egyszer nagy erővel megütötte a sértettet, amellyel ekként súlyos sérülést is okozhatott neki. E keretek közt, ezen általa is elfogadható tények alapján látta megállapíthatónak a vádlott büntetőjogi felelősségét.

A vádlott fellebbezésének írásbeli indoklásában azokat a körülményeket írta körül az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezésével azonosan, amelyek álláspontja szerint a cselekmény motívumaként szolgáltak, emellett az első fokú bíróság által is értékelt enyhítő körülmények

Az elsőfokú eljárásban a sértetti képviselő segítőjeként eljáró **egyéb érdekelt**- jogi képviselője útján- írásban is előterjesztette indítványait és észrevételeit az első fokú bíróság ítéletét érintően. Hivatkozott egyrészt annak megalapozatlanságára különösen a halál bekövetkezésének körülményeit, pontos okát illetően. Ebből adódóan vitatta az élet elleni cselekmény minősítését is továbbra is fenntartva azt a sértetti oldalról következetesen elhangzott véleményt, hogy a különös kegyetlenség és a nyereségvágyból való elkövetés, mint minősítő körülmények megállapításának lett volna helye. Sérelmezte továbbá a sértetti oldalról előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását, majd a büntetés kiszabásával kapcsolatosan csatlakozott a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezéshez, de elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és a megyei bíróság új eljárásra utasítását kérte.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője, a vádlott és védője is azonos tartalommal tartották fenn fellebbezésüket, illetve ismételte meg indítványát a sértett képviselőjének ügyvédje is. Sértetti képviselő, mint a sértett képviselője a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását és vele szemben életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta a Be. 348.§ /1/ bekezdésének megfelelően.

Ezzel kapcsolatosan a sértetti oldalról elhangzott bizonyítási indítványok tükrében is elsőként azt kellett vizsgálni, hogy a megyei bíróság által lefolytatott bizonyítás teljes körű volt-e, esetlegesen felmerülhet-e a másodfokú eljárásban a kért bizonyítás elrendelése. Ezt az ítéletábra az alábbi indokolás mellett nem találta szükségesnek.

A főügyészség vádlott ellen 1 rb, a Btk.166.§ /1/ bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntette és 1 rb. a Btk. 322.§ /1/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő kifosztás büntette miatt emelt vádat. Az élet elleni cselekmény kapcsán a vádirati tényállás rögzítette,

hogyan a vádlotti bántalmazás következtében a" sértett bal arccsontja, a felső állcsontja, valamint a koponya tarkóját alkotó csontjai törtek el. Halála bekövetkezhetett a csontsérüléshez társuló koponyaűri sérülések következtében 20-60 percen belül, de halálának közvetlen oka akár szénmonoxid mérgezés és/ vagy égés is lehetett."

Az ügyész a vádemeléskor tehát nem foglalt állást tekintetben, hogy a sértett halálát pontosan mi okozta, a tényállás nem tartalmazott egyértelmű tényeket, amelyekből az élet elleni cselekmény az eljárási törvényben megkívánt módon körülírható lett volna.

Ezen hiányosságok pótlására azonban csak az előkészítő eljárás keretében nyílik lehetősége az eljáró bíróságnak, a későbbi eljárás során az ügyész ez irányú megkeresése már nem lehetséges. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy ilyen intézkedés a tárgyalás előkészítése során nem történt, ennyiben mulasztása megállapítható. A megyei bíróság ezt követően- egyébként az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett- megkezdte a bizonyítási eljárást, mely során az ügyészség immár egyértelmű álláspontra helyezkedett arra nézve, hogy a sértett a bántalmazás következtében már nem élt, amikor a vádlott a testet a tűzbe helyezte, a halál beálltát a vádlott által alkalmazott közös bántalmazással hozta ok- okozati összefüggésbe. A lehetséges bizonyítékok tükrében további olyan körülmények megállapítására sem látott lehetőséget, amelyek az elégetésen kívül megalapozták volna a "különös kegyetlenséggel elkövetett" minősítést.

A büntetőeljárási törvény értelmében a bíróság - értendő ez alatt a másodfokú bíróság is - az ítélezés során a törvényes vád alapján jár el. Azt köteles kimeríteni, de a vádon túl nem terjeszkedhet. Mindez azt jelenti, hogy nem rendelhet el olyan bizonyítást, amely már túlmutatna a vád keretein, esetleg más, vagy az adott bűncselekmény súlyosabb, minősített esetének megállapítását eredményező vádlotti többletmagatartásra vonatkozó tényadatok feltárására irányulna. A bíróság tehát csak azt vizsgálhatja, hogy a vádirati tényállásban leírt tények igazolhatók-e, a beszerzett bizonyítékokkal alátámaszthatóak-e. Ebből következően nem folytathatott és nem is folytatott további bizonyítást az első fokú, mint, ahogy a másodfokú bíróság sem az adott ügyben, hiszen a beszerzett és értékelt bizonyítékok a vád keretein belül maradván minden szempontból elégségesek voltak a tényállás megállapításához. Annál is inkább, mert a megyei bíróság a cselekmény fő vonalát tekintve igencsak csekélynek mondható bizonyítékok mellett további bizonyítékokat is beszerzett, a nyomozati szakban szakvéleményt adó szakértőket a tárgyaláson együttesen is meghallgatta, majd ismételt kihallgatásukra is sort kerített, melyből adódóan a lehetséges elkövetési eszköz meghatározása érdekében is bizonyítást folytatott, majd további, fizikus szakértő bevonását is szükségesnek látta. Az így készült szakvélemény megállapításaira nézve ismételten nyilatkoztatta az orvos-szakértőket, ezen bizonyítást is annak érdekében lefolytatva, hogy a gyilkosság körülményeire egyedüli információkat szolgáltatni tudó vádlotti vallomást minden szempontból kellő alapossággal meg tudja vizsgálni. Ugyancsak ennek érdekében fordított kiemelt jelentőséget az eseményt megelőző időszakra vonatkozóan a vádlotti előadás kontrollálására is. Minden olyan lehetséges bizonyítékot figyelembe vett ennek során, amellyel a vádlott szavahihetőségére vonhatott következtetést.

Ítéletében részletesen rögzítette, hogy mely bizonyítékok milyen pontokon igazolták le a vádlotti előadást a cselekmény előkövetését röviddel megelőző időszakra, hogyan, s mi módon egyeztethetők a tanúvallomások és az egyéb bizonyítékok a vádlott vallomásával. A tényleges cselekményt megelőző eseményeket illetően nem található olyan pont, amely a bizonyítékok tükrében nem illeszthető a vádlotti vallomáshoz, minden adat leigazolható, úgy a vádlott és a sértett mozgása, mint a tényleges történéseket illetően.

Ebből indult ki a megyei bíróság, ami a szemtanúk hiányában lezajlott ölési cselekményt illeti. Ehhez kapcsolódóan ugyanis csak az orvosszakértői, hemogenetikai szakértői és fizikus szakértői vélemények, a helyszínbejárás és a helyszíni szemle, bizonyítási kísérlet adatai álltak rendelkezésére. Ezen belül az orvosszakértői vélemények egyetlen halálokot sem tudtak minden bizonyossággal alátámaszthatóan,- mint csak egy és egyértelműen bekövetkező módon létrejövőt- megjelölni, a megyei bíróságnak ezért az adott bizonyítékok tükrében kellett egyenként és összességében is rendkívüli alaposággal elvégezni mérlegelő tevékenységét.

Nyilvánvalóan e körben csak abból indulhatott ki, hogy mennyiben illeszthető a vádlotti vallomás az orvosszakértők megállapításaihoz. Ehhez fűződően indokolásában azonban azt rögzítette, hogy „vádlott előadásához nem férhet ésszerű kétely”. Az ítélet tábla ennyiben szükségesnek látja az első fokú ítélet indokolásának korrekcióját, hiszen a bizonyítás eredményeként nem lehet ítéleti bizonyossággal arra következtetést vonni, hogy az adott cselekmény csak így és más módon nem történhetett, az abszolút igazság kiderítése a bíróság eljárására kötelező szabályok mellett,- in dubio pro reo elve és a törvényes vád követelményei- együttesen csak arra adnak lehetőséget, hogy a bíróság e kereteken belül az adott bizonyítékok megfelelő értékelésével abban foglaljon állást, hogy bizonyítható, vagy sem a vádiratban leírt bűncselekmény elkövetése. Jelen ügyben- a megyei bíróság indokolásával szemben - csupán az volt megállapítható, hogy orvosszakértőileg nem cáfolható egyértelműen a halál okának beállására vonatkozó vádlotti előadás, megfelelően illeszthető az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok körébe és nem utolsó sorban a már említettek miatt a törvényes vád kereteibe is. Összességében tehát csak annyi mondható ki, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokkal nem cáfolható a vádlotti védekezés, **Vádlott** terhére olyan megállapítások nem tehetők, amelyek miatt az adott mérlegelés alappal támadható lenne azzal együtt is, hogy az ügyben valóban maradtak vitatható pontok. Az azonban mindenképpen bizonyítékokkal leigazolt és megalapozott ítéleti megállapítás, hogy a vádlottnak a sértett fejére mért fejsze, avagy balta nyéllel történő ütése indította el azt az ok folyamatot, amely végül annak halálához vezetett. Ennyiben tehát az ítélet tábla nem tudta osztani a védelem álláspontját sem.

Mindent együtt véve ezek alapján az ítélet tábla nem talált olyan okot, amely az ítélet megalapozatlanságának levonására adna alapot, a tényállást irányadónak tekintette a másodfokú határozat meghozatalakor is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság a vádlott bűnösségére. Az élet elleni cselekmény kapcsán helyes a bűncselekmény megnevezése, minősítése és az ehhez fűzött jogi indokolás is. A tényállás alapján megállapíthatóan a vádlott, aki nem csak

neméből, de korából, fizikai állapotából is adódóan igen jelentős erőfölénnyel bírt a 65 éves sértettel szemben, az élet kioltására is alkalmas eszközzel igen nagy intenzitású ütést mért a már a korábbi bántalmazásától amúgy is védekezésre képtelen sértett fejére, tarkójára. Ezen körülmények mellett egyértelműen számolnia kellett azzal, hogy magatartásának következtében a sértett életét veszti. Az eshetőlegesen szándékkal elkövetett emberölés alapesetének megállapítása tehát törvényes és a védelmi oldalról sem támadható alappal, hiszen az adott szituációból következően fel sem merülhet annak kérdése, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására, avagy az élet kioltására irányult-e. Ennek hiányában pedig a védelem által indítványozott minősítés szóba sem jöhet.

A megállapított tényállásból a fenti indokolásra is tekintettel azonban az első fokú bíróság által megállapított alapeseti elkövetésnél súlyosabb minősítés megállapítására sem volt törvényes lehetőség. A tényállás nem tartalmaz és nem is tartalmazhat a törvényes vád követelményére is figyelemmel olyan többletmagatartást a vádlott részéről, amely akár a különös kegyetlenség, akár a nyereségvágy törvényi kritériumait magában foglalná.

Ami a vagyon elleni bűncselekményt illeti, a táblabíróság nem osztotta az első fokú bíróság álláspontját e körben. A megyei bíróság ugyan döntésének alapjául a 2/1998.számú Büntető Jogegységi Határozatban foglaltakra hivatkozott, az abban rögzített iránymutatást azonban nem követte, annak lényegét illetően éppen ellentétes megállapításokat fogalmazott meg ítéletének 28. oldalán az utolsó bekezdésben. A fellebbviteli főügyészség álláspontjával egyetértve az ítélőtábla is arra a következtetésre jutott, hogy a bűncselekmény éjszakája a vádlott magatartását tekintve egy egységes folyamatként értékelhető az élet és vagyon elleni bűncselekmény körülményeit vizsgálva, úgy időbelileg, mind térbelileg sem válik el egymástól. Önmagában az elkövető számára idegen dolog elvételének időpontjában az élet elleni cselekmény sértettjének életben léte, halálának már bekövetkezte éppen a jogegységi döntés értelmében nem bír jelentőséggel a cselekmény jogi megítélését illetően. A lopás és a kifosztás elhatárolásakor az vizsgálandó, hogy az élet elleni cselekményt követően az elkövető által idegennek minősülő tárgy elvétele és az ezt megelőző cselekménye közt a folyamatosság adott-e. Ennek eldöntésénél nem feltétlen csak a két cselekmény közt eltelt időintervallumnak van jelentősége. Számos eseti döntés született már e körben- melyekből néhányra az első fokú bíróság is hivatkozott-, azonban amikor az utólagos cselekményt csak lopásnak minősítette a bíróság, döntését arra alapozta, hogy az elkövető az élet elleni cselekmény elkövetése után a helyszínt elhagyta, majd újabb elhatározást követően, tehát az adott folyamatot térbelileg és időbelileg is megszakítva tért vissza a tetthelyre, hajtotta végre vagyon elleni bűncselekményét. Vádlott esetében, noha valóban több óra eltelt a két bűncselekmény elkövetése között ennek a folyamatnak a megszakadására következtetni az adott körülmények közt nem lehet. A sértett életének kioltása után azonnal a bűncselekmény nyomainak eltüntetésébe, a holttest több órán át tartó elégetésébe kezdett, s amikor mindezzel végzett, anélkül, hogy a helyszínt elhagyta volna, még korábban már megtervezett és leszervezett eltávozása előtt felmérte, hogy mik azok a sértett tulajdonában álló értékek, amiket magával kíván vinni, majd ezekkel együtt el is távozott a tett színhelyéről.

Az ítélet tábla megítélése szerint a tényállásban rögzített magatartása a vádlottnak nem a Btk. 316.§-ában írt lopásnak, hanem a Btk.322.§ /1/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő és büntetendő kifosztás büntettét valósította meg, ezért a megyei bíróság ítéletét a Be. 372.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta a fentiek szerint.

Az eltérő minősítésre tekintettel a másodfokú eljárásban új büntetés kiszabása vált indokolttá. Ezzel együtt is szükséges utalni arra, hogy az adott minősítés, az enyhébb megítélésű vagyon elleni bűncselekmény mellett is - egyetértve az ügyészség álláspontjával, - enyhe büntetést szabott ki az első fokú bíróság a vádlottal szemben.

Nem vitathatóan a vádlott aktív, hatósággal való együttműködése nélkül az ügy feltárása, bizonyítása ilyen formában nem történhetett volna meg. Mindez a javára írható a megyei bíróság által hivatkozott további enyhítő körülményekkel együtt. Ugyanakkor a bűncselekmény nyomainak eltűntetése, az abban rejlő rendkívül embertelen, a sértett hozzátartozói számára is ilyen formában alig feldolgozható módja a vádlott személyiségének azt a szegmensét mutatja, amelyből jelentős társadalomra veszélyességére lehet csak következtetni. Ezen utólagos magatartását nem ellensúlyozhatja az a körülmény sem, hogy magát az ölési cselekményt a sértett és a vádlott közt létre jött igen komoly indulati állapot váltotta ki. Nem lehet pánik reakciónak tekinteni a vádlottnak azt az ölési cselekményt követő, több órán át tartó tevékenységét melynek során, a bizonyítékok szerint különböző társkereső vonalak szolgáltatását többször is igénybe vette, mindemellett ugyancsak a telefon segítségével a helyszínről való távozásának mikéntjét is lebonyolította.

Az ítélet tábla megítélése szerint alapjaiban, de a vagyon elleni bűncselekmény súlyosabb minősítése miatt is az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetésnél lényegesen súlyosabb büntetés kiszabása volt indokolt, ezért a vádlottat a rendelkező részben írt büntetésre ítélte, amely arányos az általa elkövetett cselekmények tárgyi súlyával és a megjelölt bűnösségi tényezőkkel.

Egyetértett az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség indítványával a vagyonek kobzást illetően is, ezért a Btk. 77/B.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján az eljárás során meg nem térült kárra nézve, amellyel a vádlott a bűncselekmény elkövetése révén gazdagodott, vagyonek kobzást rendelt el.

Tekintve, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései törvényesek, az ítélet tábla egyebekben azt a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§-án, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapszik.

Észlelte az ítélet tábla is, mint ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, hogy a bizonyítás során beszerzett és a szakértői vélemény kialakításához felhasznált baltanyél vonatkozásában az elsőfokú eljárásban semmilyen rendelkezés nem történt. Nem került tisztázásra a jogi státusza sem annak lefoglalásával, vagy más módon, ezért a másodfokú

eljárásban e vonatkozásban dönteni az ítélőtábla a sorsáról nem tudott, erre az elsőfokú bíróság különleges eljárás keretében kell, hogy intézkedéseket tegyen a jövőben.

Győr, 2011. december 6. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. szeptember 10. napján kihirdetett B.435/2009/34. szám alatti ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2011. december 6. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül

kiadó